

Hollandsch bloed had, zooals ze het hier noemden, het gloed-nieuwe leven niet gulzig in zich opgenomen! Hoe verrukt waren de brieven die hij naar Holland schreef, over de bekoring van het geweldige Borneo, de sombere pracht van de uitgestrekte Mahakam-rivier, waar de krokodillen, grauw als modder, verraderlijk in wegscholen. Over de troosteloze Nipa langs de eindeloze oevers, waar de vlugge aapjes sprongen, en de plotselinge verrassing van een goud-gelen overvloed van orchideën, die, als onkruid, zich slingerden om de boomen. Zoo gezond, zoo krachtig in evenwicht, had hij zich dien eersten tijd gevoeld en — Paul mocht het gelooven of niet — gelukkiger dikwijls dan in Holland. Al aan boord was dat begonnen toen hij, voor het eerst, van uit zijn ronde patrijspoort, de grijze woestijnstreek had gezien. Alsof hij vernieuwd werd van binnen. Langs de zandgele oevers wuifden bruine pluimen en de trage kameelen schreden, den zwaren kop geheven, door het rosse, ijle licht. Daar, hij herinnerde het zich nog zoo goed, was dat lichtere levens-gevoel begonnen; hoe kwam het, dat ondanks zijn armoe, zijn afhankelijkheid, die zorgeloze blijheid in zijn borst had geklopt, onder de blauwe maan-nachten, op de golvende zee? Verder van Holland gingen ze, meedoogenloos-zeker voerde de boot hen van al het lang-gekende weg. Nieuwe, vreemde oevers omsloten hen, dagen lang, in de Roode Zee, teisterde het stuivend woestijnzand hun klamme gezichten en toch had hij daar, in dat kleine wereldje van louter vreemden, voor het eerst, bewust, dien blijden levenslust gevoeld: een gestaalde wil om met je handen, die werken moesten, die vuil zouden worden en bezweet, de toekomst te grijpen en vast te houden.

Bart van Geen lachte en het gaf even een kort geluid in zijn keel. Bah, wat gaf dat suffice mediteeren! Het artisten-bloed van zijn vader, dat ook in hem een uitweg zocht; maar hij wilde het niet; een daad zou zijn leven worden, een zwoegend ontberren, een vertrappen van al het zachtere in hem. Een toekomst had hij te veroveren, hoe kon hij zoo lamlendig achterblijven! Vooruit moest hij, vooruit! Maar zijn ziekte... och wat, hij wilde niet meer ziek zijn, die vervloekte koorts was de schuld van alles, visioenen kwamen daar in, verlangens, in eindeloze nachten... Vooruit, chinine, hij had zijn uur al weer voorbij laten gaan.

„Amat,” bevelend klonk de roep „lekas bawa pil”, *) en meteen ook stond hij op zijn voeten, voelde al niet zoo hevig meer de dofheid in zijn ooren, dat rare, suizende geluid, dat hem zoo wantrouwig maakte en onzeker. Waarom had de jongen de lampen nog niet aangestoken? 't Was donker nu, alleen uit de achtergalerij viel een schijnsel over de vloeren. Wie floot daar, had Paul den geheelen tijd gefloten, was hij dan zoo in zijn suffen weg geweest? Kom, hij moest opschieten, straks kwamen de lui... Waar bleef die jongen nou met zijn pillen? Chinine, daar kon hij

*) Gauw, breng de pillen.